

РЕШЕНИЕ

№ 4716

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 16-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР Н. СЛАВЧЕВ

при участието на секретаря МАРИЯ АЛ. ХАРИЗАНОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР Н. СЛАВЧЕВ Административно наказателно дело № 20231110206461 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Й. И. И., ЕГН: *****, срещу Наказателно постановление (НП) № 23-4332-004982 от 28.03.2023 г., издадено от „Началник сектор“ в Отдел Пътна полиция при СДВР, с което са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В подадената жалба се релевират оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че актът за установяване на административно нарушение е бил съставен след изтичането на давностния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Твърди се, че заснемането на нарушението от системата за видеоконтрол не е било извършено по законоустановения ред, като се позовава на липса на съставен протокол за използване на АТСС и се оспорва годността и изправността на използваното техническо средство. Излагат се съображения за допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление не било дадено ясно, точно и пълно описание на мястото на извършване на нарушението. На последно място се сочи, че било налице несъответствие между посочените като нарушени правни норми в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление, доколкото в акта за установяване на административно нарушение като нарушена била посочена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП и чл. 188 от ЗДвП, докато в наказателното постановление била посочена единствено и само

разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Това несъответствие, според жалбоподателя, представлявало съществено нарушение на процесуалните правила. По изложените съображения жалбоподателят моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено.

Въззиваемата страна не е взела отношение по жалбата.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, Съдът прие за установено следното от фактическа страна:

На 21.11.2022 г., в 15:25 часа, в гр. София, по бул. „Проф. Цветан Лазаров“, до № 48, с посока на движение от бул. „Асен Йорданов“ към бул. „Х.фор Колумб“, с АТСС тип "CORDON M2" с идент. № MD1193, било заснето движение на лек автомобил марка и модел „БМВ 520 И“ с регистрационен номер ***, собственост на жалбоподателя Й. И. И., като автомобилът се движел със скорост от 107 км/ч, след приспаднат толеранс от - 3%, при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място. На 01.03.2023 г. жалбоподателят И. подал декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която посочил, че той лично е управлявал автомобила към момента на нарушението.

Въз основа на така установеното Венцислав Х.в Атанасов на длъжност „младши автоконтрольор“ в ОПП при СДВР съставил Акт за установяване на административно нарушение серия АД № 129357/01.03.2023 г., в който посочил, че с описаното поведение жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В срока по чл. 44 от ЗАНН жалбоподателят не подал писмени възражения против съставения му акта за установяване на административно нарушение, макар да е вписал в акта за установяване на административно нарушение, че възразява срещу акта.

Въз основа на АУАН серия АД № 129357/01.03.2023г. било издадено и процесното наказателно постановление, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Установената фактическа обстановка се доказва от събраните в хода на производството писмени доказателства - административнонаказателната преписка, съдържаща: АУАН серия АД № 129357/01.03.2023 г.; Снимков материал; Решение за одобрение и справка за вписан тип средство за измерване; Протокол от проверка 06-СГ-ИСИС/15.03.2022г.; Протокол за използване на АТСС и снимка; Справка-картон на водача; Ежедневна форма на отчет; Писмо от Столична община изх. № СОА23-ДИ11-3084-[1]/26.06.2023 г.; декларация по чл. 188 от ЗДвП; Заповед № 513з-5069/21.07.2015 г. на директора на СДВР; Заповед № 8121К-13318/28.10.2019 г. и Заповед № 8121з-1632/2.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

По делото са представени Решение за одобрение и справка за вписан тип средство за измерване за използваното АТСС, както и Протокол от проверка №06-СГ-ИСИС/15.03.2022г., от които се установява, че използваното техническо средство е от одобрен тип средство за измерване и същото е преминало успешно последваща метрологична проверка със срок на валидност, обхващащ и процесната дата 21.11.2022 г.

От Писмо от Столична община изх. № СОА23-ДИ11-3084-[1]/26.06.2023 г. се установява, че в пътния участък по бул. „Проф. Цветан Лазаров“, в района на административен номер 48, няма поставени пътни знаци за контролиране на скоростта от вида B26.

Видно от представения снимков материал, процесният автомобил е бил заснет с АТСС тип "CORDON M2" с идент. № MD1193 в 15:25 часа на 21.11.2022г. с измерена скорост на движение от 111 км.ч. Регистрационният му номер е ясно четлив, като заснетият автомобил заема централната част на кадъра, поради което не е налице съмнение относно скоростта и идентификацията на заснетия автомобил.

Съставеният протокол за използване на АТСС от 21.11.2022г. удостоверява извършените измервания, разположението на АТСС и обстоятелствата по контролната сесия, тъй като съдържа изискуемите реквизити.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът, намира от правна страна следното:

Жалбата се явява процесуално допустима – подадена е от процесуално легитимирано лице, в рамките на срока за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, и е насочена срещу обжалваем (подлежащ на съдебен контрол) административнонаказателен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като инстанция по същество, в производството по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН, районният съд осъществява цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени в жалбата.

Доколкото в случая за нарушението, установено и заснето с АТСС се предвижда наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, по аргумент от разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, приложим е общият ред по ЗАНН за установяване на административното нарушение с АУАН и за налагане на административното наказание с наказателно постановление, а не облекчената процедура по издаване на електронен фиш.

Видно от приложените заповеди, цитирани по-горе, актосъставителят Венцислав Атанасов, на длъжност „младши автоконтрольор“ в ОПП при СДВР е оправомощен да съставя актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП, а Даниела Дескова на длъжност „Началник сектор“ в ОПП при СДВР, е длъжностно лице, оправомощено да издава наказателни постановления за нарушения по ЗДвП, поради което АУАН и НП се явяват издадени от длъжностни лица, действали в кръга на своите компетенции.

Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от извършване на нарушението – нарушението е извършено на 21.11.2022 г., а нарушителят се счита за открит на 01.03.2023 г., когато е попълнена декларацията по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП от

собственика на автомобила, в която е посочил, че той лично е управлявал своя автомобил на процесната дата, като актът за установяване на административно нарушение е съставен на същата дата – 01.03.2023 г. Поради това се явява неоснователно оплакването на жалбоподателя за неспазване на давностния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. От своя страна обжалваното наказателно постановление е издадено на 28.03.2023 г., т.е. в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо съдът намира, че са спазени всички срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Процесният акт за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание (чл. 42 и 57 от ЗАНН), при спазване на установените срокове и ред. Същите отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3, т. 4 и т. 5, и чл. 57, ал. 1, т. 4, т. 5 и т. 6 от ЗАНН - съдържат описание на нарушението, мястото и датата на извършването му. Обстоятелствата, които очертават извършването на нарушението, са ясно и точно конкретизирани и позволяват да се разбере в какво се изразява то, като е налице и съответствие между фактическото му описание и правната квалификация. В тази връзка съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че е било налице разминаване между правната квалификация, посочена в АУАН и в НП. Действително в АУАН са посочени и разпоредбите на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП и чл. 188 от ЗДвП, които уреждат съответно компетентността за съставяне на АУАН за нарушения на правилата за движение по пътищата, установени с използване на технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство и отговорността на собственика или лицето, на което е предоставено МПС, с което е извършено административно нарушение. Не може да се приеме обаче, че е налице различна правна квалификация в двата процесуални акта, доколкото от тях недвусмислено е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а цитираните разпоредби на 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП и чл. 188 от ЗДвП не съдържат състави на административни нарушения. Поради това посочването им в АУАН по никакъв начин не е ограничило правото на жалбоподателя да разбере в какво се изразява вмененото му във вина административно нарушение. От друга страна разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН допуска издаване на НП и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

Неоснователни са и възраженията за липса на ясно посочване на мястото на извършеното нарушение. Според настоящия съдебен състав, мястото на извършване на нарушението е достатъчно индивидуализирано, чрез посочването, че МПС се е движело в гр. София, по бул. „Проф. Цветан Лазаров“, до № 48, с посока на движение от бул. „Асен Йорданов“ към бул.

„Х.фор Колумб“. Посочването на административния адрес е достатъчно, за да бъде дадена адекватна възможност за упражняване на правото на защита. Съдът намира още, че в случая датата и мястото на нарушението се установяват с категоричност от снимковия материал-веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес по арг. от чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, включително и чрез посочване на GPS координати.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че не са били спазени нормативните изисквания за използването на АТТС, че не бил съставен протокол за използването му и че същото не било технически изправно към датата на констатиране на нарушението. Напротив - по делото е наличен протокол за използване на АТСС, ведно със снимка на разположението на уреда, съгласно изискванията на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., в който, са посочени участъкът от пътя с описание на мястото, действащото ограничение на скоростта по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка, съобразно изискванията на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. От цитираните по-горе писмени доказателства се установи по несъмнен начин, че системата е преминала периодична проверка и се е намирала в техническа изправност към датата на извършване на нарушението.

Съдът констатира и че в случая правилно е бил приспаднал толеранс за допустима грешка при работата на техническото средство от минус 3 % съобразно разпоредбата на чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, вр. с чл. 755, ал. 1, т. 2 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол (ДВ, бр. 98 от 2003 г.).

С оглед на гореизложеното настоящият състав на съда приема, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В настоящото производство, предмет на доказване е извършеното административно нарушение и авторството му, което се извежда от разпоредбата на чл. 102, т. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Тежестта на доказване лежи върху наказващия орган, поради което той следва да прояви достатъчна процесуална активност, за да бъде доказано с категоричност осъществяването на административно нарушение.

Съдът намира, че от доказателствата по делото е установено по несъмнен начин, че на 21.11.2022 г., в 15:25 часа, в гр. София, по бул. „Проф. Цветан Лазаров“ до № 48, с посока на движение от бул. „Асен Йорданов“ към бул. „Х.фор Колумб“ е управляван лек автомобил марка и модел „БМВ 520 И“, собственост на жалбоподателя Й. И. И. с регистрационен номер ***, който се е движел със скорост от 107 км/ч, след приспаднал толеранс от -3%, при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, според

разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и при липса на пътни знаци, сигнализиращи различна от тази максимално допустима скорост.

Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът отговаря за извършеното с превозното средство нарушение. След като жалбоподателят И. не е посочил лице, на което да е предоставил ползването на автомобила, то правилно е ангажирана в негово лице административнонаказателната отговорност.

Съдът намира, че деянието не съставлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност на деяния от този вид (§ 1, т. 4 от ДР на ЗАНН). Извършеното нарушение е формално такова, като законодателят не е предвидил настъпването на каквито и да е съставомерни вреди от същото. С оглед на това се явява ирелевантно изследването на въпроса дали са настъпили или не някакви вредни последици от извършеното нарушение. Освен това следва да се отбележи, че нарушенията, свързани с управлението на МПС с превишена скорост, застрашават в значителна степен обществените отношения, обект на защита от ЗДвП, тъй като създават опасност от настъпването на вредни последици - причиняване на ПТП, увреждане живота, здравето и имуществото на останалите участници в движението по пътищата. Не на последно място, за да достигне до извод за неприложимост на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН към конкретния случай, съдът съобрази и че се касае за превишение на скоростта с 57 км/ч, което не може да бъде определено като незначително.

Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, когато превишението е над 50 км/ч, се наказва с глоба в размер на 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лв. В случая жалбоподателят се е движел със скорост от 57 км/ч над разрешената такава, поради което размерът на наказанието „глоба“ правилно е определен на 750 лева. Правилно е наложено и кумулативно предвиденото наказание лишаване от право на управление на МПС за срок от три месеца в предвидения в санкционната норма по абсолютен начин размер.

Доколкото наказанията глоба и лишаване от право да се управлява МПС са в абсолютно определени размери, то излагането на съображения досежно тяхната индивидуализация се явява безпредметно.

Предвид изложеното съдът намира, че правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушение на цитираните по-горе разпоредби, поради което процесното наказателно постановление следва да бъде потвърдено, доколкото не са налице основания за неговата отмяна или изменение по смисъла на чл. 63, ал. 9 от ЗАНН.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 9, вр. ал. 2, т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-004982 от 28.03.2023 г., издадено от „Началник сектор“ в Отдел Пътна полиция при СДВР, с което на Й. И. И. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____